

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα δέον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

## ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού : Εξωτερικού :

Ετησία . . . 80. 8.— Ετησία . . . 100. 10.—  
 Εξαμηνός . . . 4,50 Εξαμηνός . . . 6,50  
 Τετμήνιος . . . 3,50 Τετμήνιος . . . 3.—  
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

## ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

## ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15  
 Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου  
 τιμάνται έκαστον Λσκ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εφραίμου άρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Έν Αθήναις, 24 Μαΐου 1914

Έτος 36ον.—Αριθ. 25

## ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τῆς σελ. 192)

Οι κάτοικοι του χωριού έκαιμῶντο. Καί μόνον οί δύο αστυνομικοί, από τας έννάς, εύρίσκοντο ξαπλωμένοι μπρούμυτα κάτω από τὰ πυκνά, αδιαπέραστα κυπαρίσσια, και κοντά στο μικρό μονοπάτι.

Έπερίμεναν έτσι σχεδόν ως τὰς δέκα. Καί τότε μόλις άκουσαν τον κρότο τῆς μηχανῆς ενός αυτοκινήτου, πού ἤλθε σέ λίγο κι' ἐστάθη στό μονοπάτι, τόσο κοντά των, ὥστε αναγκάσθηκαν νά κρατήσουν την αναπνοή των.

— Νά, εἶπε ὁ Λαίλαψ, τὸ παράθυρο πού σᾶς ἔλεγα τὸ πρῶτο. Ὁ τάφος πού εἶνε ἀπὸ κάτω, μάς γλυτώνει ἀπὸ τὸ μισὸ τουλάχιστο σκαρφάλωμα.

« Ἄ, α! ἐσύλλογισθη ὁ Έρβελίν ὁ Λαίλαψ ἤλθε ἀπὸ πρὶν και εἶδε τὰ κατατόπια, και τούτῃ κάνει τώρα τὸν ὁδηγόν... »

Ὁ Πλόκ και τὸ Ρόπαλο κατέβηκαν ἀπὸ τ' ἀμάξι κι' ἔβγαλαν ἀπὸ μέσα ἕνα σχοινὶ μὲ κόμβους, ἕνα κοντὸ λαστὸ μὲ πλατεῖες ἄκρες, ἀπ' αὐτοὺς πού μεταχειρίζονται οἱ διαρρηχταί, κι' ἕναν ἄλλον μακρὸν, μὲ ἄκρες μύτερές.

Ἄν και μιλούσαν ἀγὰ-αγὰ, ὁ Έρβελίν και ὁ Δυβάλ ἦταν τόσο κοντά, πού δὲν ἔχαναν οὔτε λέξι ἀπὸ τὴ συνομιλία των.

— Έχουμε ἀκόμη καιρὸ δύο ὥρες (\*), ἔλεγεν ὁ Πλόκ εἰς τὸν Λαίλαπα. Μείνε εἰς τὴ θέσι σου, κοντὰ στ' ἀμάξι, κι' ἂν ἰδῆς τὸ παραμικρὸν, εἰδοποίησέ μας. Μποροῦμε νά φύγωμε εἰς τὴς έντεκα. Ἀπὸ δὴ ὡς τὸ Παρίσι εἶνε 380 χιλιάμετρα. Σὲ πόσες ὥρες τὰ κάνεις;

— Σὲ πέντε, ἀπεκρίθη ὁ Λαίλαψ. Κατὰ τὴς τέσσερες τὸ πρῶτον, θὰ εἴμαστε κοντὰ εἰς τὸ χωριὸν.

— Πάει καλά, εἶπεν ὁ Πλόκ. θὰ εἶνε ἀκόμη σκοτάδι βαθύ. "Ε σὺ, Ρόπαλο! τί περιμένεις; Έμπρός!

"Υστερ' ἀπ' ὀλίγες στιγμῆς, ὁ εὐκίητος Πλόκ ἦτον ἀνεβασμένος ἐπάνω εἰς τὴ στήλην τοῦ τάφου κι' ἐσφενδόνιζεν ἐπιτηδειῶς τὸ ἀγίαστρι. τοῦ σχοινοῦ μὲ τοὺς κόμβους εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγγελα τοῦ παραθύρου.

Τὸ «Ρόπαλο» ἐπιάστηκε ἀπὸ τὸ σχοινὶ κι' ἐσκαρφάλωσε ὡς τὸ παράθυρο μ' εὐκολία. "Υστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, εἶχεν ἀποσπᾶσαι τρία κάγγελα κι' εἶχε ἀ-

νοίξῃ μιὰ τρύπα εἰς τὸ γυαλί. Τ' ἄλλα πιά ἦταν εὐκολώτατα. Ὡς πού νὰ πῆς ἕνα «Πάτερ ἡμῶν», οἱ δύο κικοῦργοι ἐχύθηκαν εἰς τὴν ἐκκλησία, κι' ἀπέξω ἔμεινε μόνος ὁ «Λαίλαψ», προσέχων σὲ κάθε κρότο κι' ἔτοιμος νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα.

Ὅπως ἐλογάριασε και ὁ Πλόκ, ἡ ἐργασία ἐχρειάσθη ὡς μισὴ ὥρα.

Ἐνας ἄνθρωπος ἐπαρουσιάσθη κι' ἐβγήκε ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ παραθύρου. Ἦταν ὁ Πλόκ πού ἐτοιμάζετο νὰ κατεβῆ, μὲ τὴν περιφρημὴν λειψανθεῖνην δεμένην εἰς τὸν ὠμὸν του και τυλιγμένη μ' ἕνα σκέπασμα, πού τὸ ἐπῆραν ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Έρβελίν ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ τάφου, ἀπὸ πού ἦταν ὡς τώρα κρυμμένος κι' ἐπροσπάθησε νὰ τυλίξῃ εἰς τὴν θηλιά ενός σχοινοῦ τοῦ ἐκράτουσε, τὰ πόδια τοῦ Πλόκ πρὶν πατήσουν εἰς τὴν γῆν.

Ἄτυχία! Ἡ προσπάθεια τοῦ Έρβελίν ἀπέτυχε και ὁ Πλόκ, ἀφοῦ ἔπεσε κάτω, ἐσηκώθη ἀμέσως.

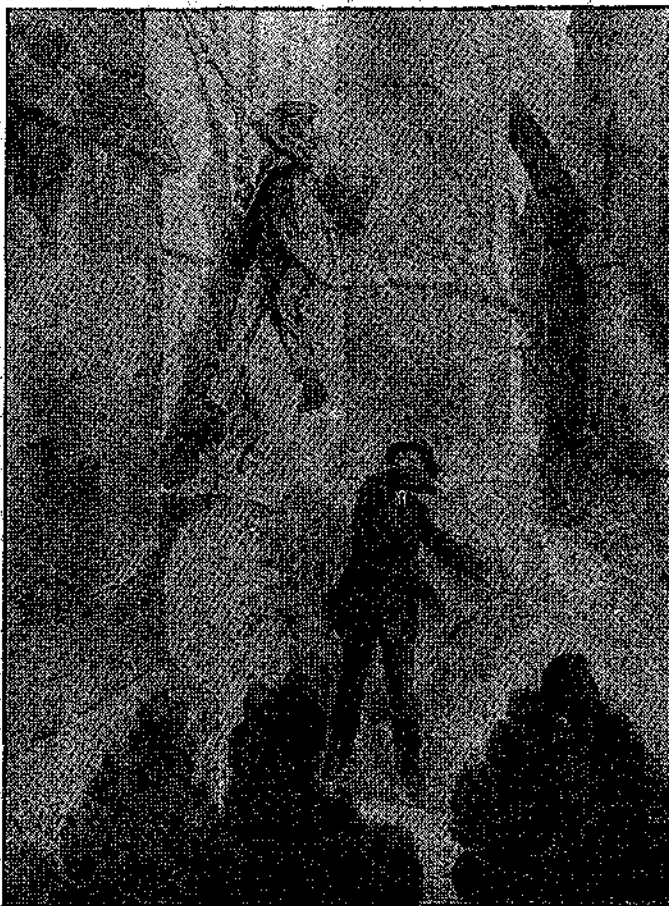
— Δυβάλ! βοήθεια!.. ἐφώναξεν ὁ Έρβελίν (\*).

Ἄλλὰ τοῦ κάκου! τὸ «Ρόπαλο» ἐσοίγησε κηθλα μὲ τ' ἀθλητικὰ του χέρια τὸν δυστυχισμένον αστυνομικό.

— Ὁ Έρβελίν! ἔχομε κατάπληκτος ὁ Πλόκ. Μπα, τὸν κικοῦργο! Κεῖ γὼ πού τὸν ἐνόμω εἰς τὸ νεκροταφεῖο; Ὁ διάβολος εἶνε λοιπόν!

— Νά τὸν πνίξω; οὐρλιασὲ τὸ Ρόπαλο.

— Ὅχι, ὄχι! ἐφώναξε δυνατὰ ὁ Πλόκ. Ὁ Έρβελίν ἀξίζει κάτι καλλιτέ-



\* Ἡ εἰκόνα προηγ. φ. λ. σελ. 191.

Ὁ Έρβελίν ἐπροσπάθησε νὰ τυλίξῃ τὰ πόδια τοῦ Πλόκ... (Σελ. 197, στ. γ)

(\* ) Ἡ εἰκ. προηγουμένου φύλλου σελ. 192.

Ρο από τον κτηνώδη αυτόν θάνατο. "Ας τον αφήσουμε να ζήσει, και ας τον πάρουμε μαζί μας. Θα μάς προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες. Δέσε τον μάγον καλά!

— Δυβάλ! βοήθεια!.. βοήθεια!.. έφώναζαν όλον έπείστικα ο Έρβελίν. — "Ε, μά πάψε λοιπόν να στριγγιάζεις! τού είπεν ο Πλόκ.

Και τού εβούλωσε τó στόμα. Σέ λίγο, ο Έρβελίν ήτο δεμένος και φιαμένος. Ο Δυβάλ είχε γίνη άφαντος!

— Φαντάσου τί τρομάρα τον έπιασε για να σ' εγκαταλείψη έτσι ανάνδρω! είπεν ο Πλόκ.

Ο Έρβελίν μεταφέρθη εις τó αυτοκίνητον από τó Ρόπαλο, πού τον εσήμωνε σζ φερό.

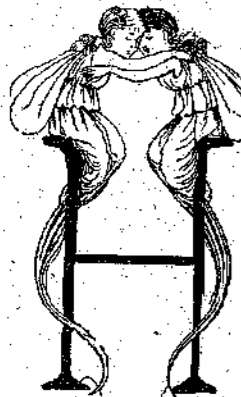
Μόλις τούς είδε, ο Δατλαφ ανέθηκε ετό κάθισμά του κ' έπιασε τó τιμόνι.

(Έσκι ανήχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Αγαπητοί μου,



ΘΕ προς επίσκεψιν των Αθηνών μία μεγάλη συντροφία από Σέρβους. Ήσαν καθ' ηγήται τού Παγκοσμίου του Βελιγραδίου, φοιτηται, φοιτήτριαι, μουσικοί, δημοσιογράφοι, και μαζί με αυτούς, δύο

Έλληνες έμποροι, εγκατεστημένοι πρό πολλού εις την σερβικήν πρωτεύουσαν και επωφεληθέντες της ευκαιρίας, διά να επιοκεθού την πρωτεύουσαν της Ελλάδος. Έμειναν εδώ δύο-τρεις ημέρας και έτυγον πραγματικώς έγκαρδίον φιλοξενίας. Τούς έπήγαν εις τά θέατρα, είπαν αδίστιχον δι' αυτούς εις τας "Επιθεωρήσεις, τούς ετριγύρισαν εις τά Μουσεία, τούς ωδήγησαν εις τας έξοχάς, τούς έκαμαν τραπέζια και συναυλίας, και άναψαν προς τιμήν των όλα τά δόξα της δόδο Σαβάνου και τών Πλατειών. Και παντού προσφωνήσεις, αντιφωνήσεις, προπόσεις, σερίαι και ελληνικά σημαία, σερβικός και ελληνικός ύμνος, ένθουσιασμός, ζητωκραυγαι

— Ζήτω ή Σερβία! Ζήτω ή φίλη μας! ή γείτων μας! ή σύμμαχος μας! ή αδελφή μας!

Είς τó θέατρον, τήν ώραν που έχαλοσσαν έτσι ó κόσμος με τούς Σέρβους, ένας φίλος μου έγύρισε και μου είπε:

— Θυμάσαι τó μεγάλο κακό που έγεινε

μία φορά εδώ και με τούς Ρουμάνους; — Το θυμόμα.

— Θυμάσαι και τó κακό που έγεινε κατόπιν με τούς Βουλγάρους;

— Το θυμόμα.

— Και τί συμπεραίνεις;

— Τίποτα.

— Να σου πω λοιπόν εγώ τί συμπεραίνω; Μόλις έφυγαν από τας Αθήνας, οι φίλοι μας Ρουμάνοι έγειναν άσπονδοι έχθροι κι' έδιώξαν από την Ρουμανίαν όλους τούς Έλληνας. Μόλις έφυγαν από τας Αθήνας και οι φίλοι μας Βουλγάροι, έγειναν μών σύμμαχοί μας, αλλά δια να μάς γελάσουν άμέσως και να μάς κάμουν έπειτα να τούς πολεμήσωμε. Πολύ φοβούμαι μη θάχωμε τώρα τά ίδια και με τούς Σέρβους.

— Και γι' αυτό δεν έχεις απόψε τόσο ένθουσιασμό;

— Γι' αυτό. Ξέρω εγώ μήπως αύριο θά τó μετανοιώσω και θά έντρέπωμαι για τά αζήτω ή Σερβία, όπως έντρέπηκα για τά αζήτω ή Βουλγαρία;

Νά ένας που δεν είχε καθόλου δίκιο να κάμνη εκείνο τó ένθουσιώδες βράδυ έξαιρέσει και να μένη σχεδόν ψυχρός από δυσπιστίαν και φρόνησιν! Οι Σέρβοι είνε σημερον φίλοι μας και σύμμαχοι; Έπρεπε να τούς υποδεχθώμεν— όπως και τούς υπεδέχθημα, — μ' ένθουσιασμόν, χωρίς να μάς μέλη διόλου άν τυχον αύριον θα είμεθα έχθροι. Και οι λαοί είνε όπως και τά άτομα. Σήμερον τά φρειάζουν, αύριον τά χαλούν. Σήμερον είνε οι καλλίτεροι φίλοι, αύριον γίνονται οι άπαιθέτεροι έχθροι. Διότι κάθε τώσον προβάλλουν νέαι περιστάσεις, νέα συμπεράντα, που τότε τούς ένώνουν και πότε τούς χωρίζουν. Το συμφέρν κανονίζει τά αισθήματα των ατόμων και των λαών, προπάντων δε των λαών. Αλλά τί σημαίνει; Οι Ρουμάνοι έξαφνα, οι όποιοι, αφού έφυγαν από τας Αθήνας, έγιναν έχθροι μας, σήμερα πάλιν είνε φίλοι μας. Όπως εϊμπροσόν αύριον να γίνουν αυτοί έχθροι μας, οι δε Βουλγάροι, οι σημερινοί έχθροι, να γίνον— ποιος ξέρει! — σύμμαχοι.

Προχθες άκόμη τó Πράσι απέθωσε τούς Βασιλείς της Αγγλίας, που έπήγαν επίσημως να τó επισκεφθού. Και όμως αύριον εϊμπορεί να έκαρξη ένας Ευρωπαϊκός πόλεμος και ή Γαλλία με την Αγγλίαν να ντιμωπατισθού ως έχθροι, — όπως δά χιλιάδες συνήθη ως τώρα. Το όλιγώτερον σταθερόν εις αυτόν τον κόσμο, είνε αι φιλίαι μεταξύ λαών, εθνών, κρατών. Και όπως ο Γάλλος με τον Άγγλον, ή ο Έταλός με τον Γερμανόν, ή ο Ρώσος με τον Αυστριακόν, δεν εϊμπορούν να είνε αιωνίως φίλοι, ούτω και ο Έλλην με τον Σέρβον, με τον Βουλγάρον, με τον Τούρκον, με τον Ρουμάνον. Διά τον ίδιον λόγον, φυσικά, δεν εϊμπορούν να είνε και αιωνίως έχθροι. Αυτό θά συμβή μόνον

έταν θά λείψη ό πόλεμος, όταν δηλαδή θά λείψουν αι αίτια που προκαλούν τούς πολέμους, και όταν αδελφωθού πραγματικώς όλοι οι πολιτισμένοι άνθρωποι του κόσμου.

Αλλά θά έλθω ποτέ δια την ανθρωπότητα τέτοια εποχή ειρήνης και αγάπης; Υπάρχουν φιλόσοφοι, οι όποιοι τó προβλέπουν και τó ελπίζουν. Υπάρχουν όμως άλλοι, οι όποιοι τó άρνούνται, διότι τó θεωρούν φυσικώς άδύνατον. Όμολογώ, ότι εϊμαι μάλλον με την γνώμη των δευτέρων. Νομίζω κ' εγώ, ότι ουδέποτε θά έλθει ή πόλεμος, άκόμη και μεταξύ των πλέον πολιτισμένων. Και αιωνίως οι λαοί, οι ίδιοι λαοί, άναλόγως των περιστάσεων και των συμφερότων, πότε θά είνε φίλοι μεταξύ των και πότε έχθροι. Ζήτω λοιπόν οι Σέρβοι, — οι όποιοι είνε σημερον φίλοι μας. Αλλά όσον δυνατά και άν τó φωνάζωμεν, αυτό δεν θά μάς έμποδίση να φωνάζωμεν «Κάτω οι Σέρβοι», άν μεταβρίον γίνον έχθροι μας...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΔΟΥΖΕ

Ολ γνωρίζετε βεβαίως εξ άκοης την Έλεονώραν Δούζε, την περιφημον Ιταλίδα ηθοποιόν, την μεγαλειότεραν σημερον όχι μόνον της Ιταλίας, αλλά και όλου του κόσμου.

Ήτο κόρη δύο μετριωτάτων ηθοποιών, και κατά την παιδικήν της ηλικίαν παρηκαλούθει τούς γονείς της εις τας καλλιτεχνικάς των περιουσίας ανά την Ιταλίαν. Κάποτε, εις μίαν μικράν πόλιν, κάποιος καλός άνθρωπος τούς έφιλοξένησαν εις τó σπίτι των, επειδή τά ξενοδοχεία ήσαν γεμάτα. Και τώσον κατεθέληθησαν από την χάριν της μικρής Έλεονώρας, ώστε της εχάρισαν μίαν πολυ εμορφην κούκλαν.

Μετ' ολίγας ημέρας, ήλθεν ή ώρα να φύγουν απ' εκείνην την πόλιν. Αλλά ή μικρά Έλεονώρα είχε αγαπήσει τώσον πολύ τó φιλόξενο εκείνο σπίτι, ώστε ήναγκάστησαν να την άποσπασούν δια της βίας από τó δωμάτιον που έκατοικουσε. Ίσως εκεί-μέσα ή πτωχή μικρούλα είχε περάση τας ευτυχέστερας ώρας της ζωής της...

Την τελευταίαν στιγμήν έγεινε άφαντη δι' ολίγον και επανήλθε πάλιν εις τούς γονείς της, σχεδόν γελαστή και παρηγορημένη.

— Ήσύχασες, αγάπη μου; της είπεν ή μητέρα της. Δόξα σοι ό θεός! Μά πού είνε ή ωραία κούκλα που σου χάρισαν, ή Νόρα σου;

— Η Νόρα; την άφισε εκεί— πάνω στην κάμαρά μου, απεκριθη ή μικρά. Αυτή τουλίστα θά έχη την ευτυχία να μη φύγη από τού δω-μέσα!

Ο ΔΟΥΛΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΨΕΦΕΣ ΣΙΑΡΣΕΙΝ ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

— Φυσικά! έκαμε με εϊθωνεϊαν ο Τζούλης.

— Μα φυσικά! ύτέλαθεν έντόνωσ ό κ. Δικ. Το δικό μου έμπόριο, ή δική μου έργασία, είνε να έξασφαλίζω γερά λύτρα, όπως τού μισοίτου ή τού παραγγελιοδόχου να κάμνη καλώς μισοτέιας, και τού έμπόρου καλώς άγροπωλησίας. Όλ' αυτά όμοιάζουν καταπληκτικώς. Η μόνη διαφορά είνε, ότι με τó δικό μου έπάγγελμα πλουτίζει κανείς λιγάκι γρηγορότερα.

Αλλά τά επαγγέλματα που πλουτίζουν, γίνονται άρλονε σπανιότερα. Ολ' τó καταλάθετε αυτό, παιδιά μου, άμα μεγαλώσετε. Ο Κατακτητής ώμιλούσε προς τούς νεαρούς αξιμαλιώτους με τó ύφος πρεσβυτέρου αδελφού δίζοντος συμβουλίας εις τούς νεωτέρους του. Αφού ήνακινε ένα τουρκικό ταμπούκι, έξηπλώθη πάλιν εις τά μαξιλάρια του κ' έξηκολούθησε:

— Για σένα βέβαια, μικρέ μου Αουλού, ή ζωή είνε εύκολη. Δεν θάναγκασθής να ένλέςεις έπάγγελμα, στάδιον. Η περιουσία που θά σου άφιση ό πατέρας σου, έστω και ήλαττωμένη κατά δέκα εκατομμύρια, θά σου φθάνη και θά σου περισσούη. Συ όμως, Τζούλη, τί σκοπεύεις να κάμης άργότερα;

Ο μαθητευόμενος απεκριθη με καμάρι:

— Θα γίνω ήλεκτρολόγος. Σπουδάξω όλόένα εις τó Παρίσι κ' έχω δώση τας εξετάσεις του πρώτου έτους.



Ο Κατακτητής ώμιλούσε προς τούς νεαρούς αξιμαλιώτους...

Ο Κατακτητής έμύρρασε περιφρονητικώς.

— Καλά, είπε, και αφού πάρες τó διπλωμά σου;

— Θα κερδίζω, δπου θέλω, τραπέζια φράγκα τó μήνα.

Ο Κατακτητής έμειδιάσε σαρκαστικώς.

— Και τί θά σου κάμνουν τραπέζια φράγκα; Ολ' ζης στενοχωρημένα, πτωχικά...

— Θα ζω όμως τίμια και αυτό μου άρκει! απεκριθη έγειρόμενος ο Τζούλης. Όλοι ετόν κόσμο δεν μπορεί να είνε έκατομμυριούχοι.

Ο Δικ έμεινεν δλίγας στιγμάς σκεπτικός. Κατόπιν εσηκώθη, έκηκίσασε τόν Τζούλην και, επιθέτων την χείρα επί τού ώμου του, τώ είπε:

— Έχεις δίκιο, παιδί μου, όλος ό κόσμος δεν μπορεί να είνε έκατομμυριούχος. Γι' αυτό χρειάζεται να έχη κανείς τύχη και να πέση στα χέρια κηποιου που να τόν βοηθήσει...

Ε, αυτήν την τύχη, σύ, Τζούλη, την είχες. Άκουσε καλά αυτό που θά σου προτείνω... Μάρσεϊς. Σε σπουδάξω από την ημέρα που σ' έγνωρισα, και βλέπω ότι ό χαρακτήρ σου είνε από εκαινονε, που πρέπει να έχουν οι άνθρωποι που μου χρειάζονται.

Αν θέλεις να μείνης μαζί μου, θά σου μάθω τó επάγγελμα αυτό που με έκαμε ισχυρό, πλούσιο κ' έλεύθερο. Και άν, όπως ένπίζω, δείχθής άξιος της καλωσύνης μου, θά γίνης ό γραμματέας μου.

Ο μαθητευόμενος απεκριθη με καμάρι: — Θα γίνω ήλεκτρολόγος. Σπουδάξω όλόένα εις τó Παρίσι κ' έχω δώση τας εξετάσεις του πρώτου έτους.

μερα φίλος του Σουλτάνου, να έχετε πιάνα με ούρα, μπιλιάρα και χαλιά, αλλά μου είνε άδιάφορο. Σζε τά χερσίω έναι! Δεν έχω καμμία όρεξη να γίνω ληστής!

— Δεν είμαι ληστής! διαμαρτυρήθη ο Δικ, ώχρειών πρό της προσβολής.

— Μπά; έκαμεν ο Τζούλης. Τι είσθε λοιπόν;

— Έπιχειρηματίας, χρηματιστής, έμπορος, επιτέλους ό Κατακτητής!

— Το ίδιο κάνει.

— Όχι! Αι φράσεις αυτές, άνταλλαχθεϊσαι ως σφαίραι εις μονομαχίαν, έκαμναι τόν Αουλού να φοβηθή δια τόν φίλον του. Πώς ετόλμησε να πη τώσον προσκλητικώς αληθείας εις τόν τρομερόν των δεσποφάλακα;

Αλλά εκεί που επερίμενε καμμίαν έκρηξιν μεγάλου θυμού, είδε πάλιν τόν Κατακτητήν ήρεμον, γελαστόν και άπλωδς εϊρωνα. Βεβαίως ό κ. Δικ δεν κατέδεχτο να συνερισθή ένα παλινόπαρο...

— Καλά, Τζούλη, αλλά είπεν ήσύχως προς τόν μαθητευόμενον. Απορρίπτεις την πρότασιν μου, — δικαίωμά σου. Κάμνεις, παιδί μου, μία μεγάλη βλακεία, αλλά δεν πειράζει, άς μη ξαναμιλήσωμε γι' αυτό. Κι' άς έλθωμε εις άλλο ζήτημα. Θα μου πής που έκαρπες τά δυό εκατομμύρια του κυρίου Ρισανέλ;

«Νά τα μας!» έσπυλλογίσθη ο Τζούλης. Και μολονότι έμειδιάσει, απομέσεν του άνησύχως πολύ. Ήξευρεν αρκετά τόν αρχιληστήν, ώστε να έννοη ότι ή μεταξύ των πάλιν θά ήτο φοβερά. Εξ άλλου όμως ήτο ως πάντοτε άποφασισμένος να μην άποκαλύψη τó μυσικόν του.

— Κόριε Κατακτητά, απεκριθη με την μεγαλητέραν ευγένειαν, διότι δεν ήθελε να καθυστερήση εις τώτο άπέναντι του άντιπάλου του λυπούμαι, μα την αλήθεια, κατάρχα που δεν εϊμπορώ να σάς ευχαριστήσω, δίδων την πληροφορίαν που μου ζητείτε, αλλά αυτό μου είνε άπολύτως άδύνατο!

Ο κ. Δικ τόν διέκοψε μ' ένα νεύμα. Τά μάτια του ετόξευαν άστραπάς.

— Άφισί τά αυτά, είπε με άυστηρότητα. Δεν μπορείς να ήνηθής, ότι αυτή ή περιουσία εύρίσκειται εις την κατοχήν σου. Σου την άνεπιστεύθη, τó ξέρω καλά, ό κ. Ρισανέλ, όταν άφισατε την θαλαμηγόν. Τώρα δεν την έχεις. Άρα την άφισες κά-



Εκτός άν σας στείλουν, έξόριστο, να σκάβετε...

που, την έκρυψε στο δρόμο μεταξύ Σάφρι και Κασσιπά. Πού; Αυτό θέλω να μάθω και θα το μάθω!

Ήτο φανερόν ότι, κώχη την φοράν, ο Κατακτητής είχε χάσει την υπομονήν του και ότι έσκόπευε, διά να καταικήση την



Ο Μπέν Όμαρ ήρχισε να κινή τας χείρας και τους βραχιόνες... (Σελ. 200, στ. 6)

Κατόπιν έπλησιασε τους δύο αιχμαλώτους και τους εκύτταξε με προσοχήν. Τότε ο Κατακτητής του έδειξε με το δάκτυλον τον Τζούλην.

Αμέσως ο Ιατρός επέθεσε τας δύο μακράς τει χείρας επί των ώμων του σπουδαστού και τον εκύτταξεν άπειγώς εις τὰ μάτια.

Ο Τζούλης υπέμεινε μίαν στιγμήν αυτό το βλέμμα' αλλά, στενοχωρηθείς από την έπιμονήν του, έξφυγε με άποτομον κίνημα, φωνάζων.

— "Α, όχι! Κάτω τὰ χέρια, Αρατζ! Τι έπαθε και με κυττάζει έτσι σ'τα μάτια αυτός; Δεν είμαι άρρωστος, ψευτογιατρού μου!

Απαθής προς τας διαμαρτυρίας του νέου, ο Μαρκοίνος δεν έσχήκωνε τὰ μάτια από επάνω του και μετ'όλιγον ήμπόρεσε πάλιν να τον πλησιάση σιγά σιγά.

Περίεργον! Ο Τζούλης δεν είχε πλέον την δύναμιν να φύγη.

Αμέσως ο Μαρκοίνος, ακίνητος ως τώρα, ήρχισε να κινή παραδόξως τας χείρας και τους βραχιόνες, εκτελών σειράν μαγνητιστικών χειρονομιών πρό του νεαρού Παρισιού, ο οποίος άνετινάσαστο εις κάθε κίνημα του Ιατρού, ως εάν ήρχετο εις έπαφήν με ηλεκτρικήν στήλην.

Ούτε ώμολούσε πλέον, ούτε έγελοσσε. Ορθος, με άπλανεις τους οφθαλμούς, με το σώμα γυρισμένον όλίγον προς τα έμπρός, παρηκολούθει ευπειθώς όλα τὰ κινήματα του μαγνητιστού.

Ο Δίκ και ο Λουλού παρηκολούθουν αυτήν την σκηνήν σιωπηλοί και προσεκτικοί.

Ίδιαίτερος ο Κατακτητής παρεθρεί μ'ένδιαφέρον τας φάσεις τού πειράματος, εις τον όποιον υπέβαλε τον αιχμαλώτον του.

Διότι ο σκοπός του ήτο να τον ύπνωτιση διά του ίθαγενούς έκείνου τσαρλατάνου, ο όποιος ήξευρε την τέχνην, και να τώ άποσπάση άκουσίως το μυστικόν του.

Ο Λουλού δεν έννοούσε τίποτε από αυτά και έφοβετό διά τον φίλον του.

— Τι θα του κάμη, Θε μου, εφίθυριζε μη θα του κάμη κανένα κακό;

Έν τούτοις ο Μαρκοίνος Ιατρός έρθασεν εις το άποτελεσμα που έπιθυμούσε:

Ο Τζούλης είχεν ύπνωτισθή τελείως. Είς έν νεύμα του Μπέν Όμαρ, έπροχώρει, έπισθοχώρει, εκάθητο, έσηκώοντο, χωρίς να φαίνεται έχων την παραμικράν συνείδησιν του τί συνέβαινε γύρω του. Τα κινήματά τει ήσαν αυτόματα και το βλέμμα του άπλανές.

Ο Ιατρός τον έπλησιασε, έσχήκωσε τὰ έλέφάρά του μ' έμπειρον χείρα, κατοπιν έθγαλέ μίαν βελόνην και του έτρύκησε τὰ χέρι.

Ο Τζούλης ούτε καν εκίνηθη.

Τότε ο Ιατρός, στραφείς προς τον Κατακτητήν, τώ είπεν άραβιστί:

— Έτελείωσε. Μπορείτε τώρα να τον ανακρίνετε. Είνε στη διαθέσί σας.

Ο Τζούλης νικάται

Ο άρχιλογιστής, άνυπόμονος να μάθη το μυστικόν, το όποιον ο νεαρός αιχμαλώτος είχε φυλάξη τόσον καλά ως τώρα, ήρχισε να τον έρωτά:

— Τζούλη, θα μου άποκριθής;

Ο Ιατρός έν τώ μεταξύ έξηκολούθει τας μαγνητιστικές του χειρονομίας. Ο Δίκ επανέλαβε την έρώτησιν του άκόμη δύο φορές, και την τρίτην ήκούσθη από το στόμα του Τζούλη ένά «ναί» ύπόκωφον και σχεδόν ακατάληπτον.

Η θέλησις του παιδιού ένιχάτο.

Μειδίαιμα θριάμβου έφώτισε το πρόσωπον του Δίκ, ο όποιος έξηκολούθησε να έρωτά, τονίζων μίαν-μίαν τας λέξεις:

— Να μου φανερώσης το μέρος, όπου έκρυψες τὰ εκατομμύρια... Ναι, το μέρος... Πού είνε αυτό το μέρος;... "Ελα, μίλησε! άποκρίσου!... Το θέλω!

Ο Λουλού ένόησεν έπιτελους που ήθελε να φθάση ο φοβερός Κατακτητής.

Έθλεπε τον φίλον του, ο όποιος έφαινετο να υποφέρει φρικτά.

Το πρόσωπόν του ήτο ώχρόν, τὰ χείλη του έτρεμαν, μία πάλ ηγίνετο έντός του.

Δεν ήθελε να δημηγήση, και όμως δεν ήμπορούσε άντισταθί εις την ύποβλην.

Μία άλλη θέλησις, ισχυρότερα της ιδιικής του, τώ επεδάλλετο. Από το άνοικτόν στόμα του έθγαίνεν ένας ύπόλευκος άφρός και από τον λάρυγγά του έξέφευγάν άνασθροί ήχοι.

Ο Λουλού ήθελε να τρέξη προς τον φίλον του, αλλά έμποδιζόμενος υπό του Δίκ, έφώναζε κλαίων:



Πού είμαι; (Σελ. 201, στ. 6)

— Τζούλη! σε παρακαλώ! Αν ξέρης που είνε τὰ καταραμένα αυτά εκατομμύρια, πέ τους τό!, πέ τους τό!

— Μίλησε! το θέλω!... επανελάμβανεν ο Κατακτητής. Πές μου που έκρυψες τὰ εκατομμύρια.

Ο δυστυχής Τζούλης δεν ήμπορούσε πλέον να κάμη διαφρονητικά. Η άντίστασις του είχεν εξαντληθή.

«Τὰ εκατομμύρια, έτραύλισε, είνε εκεί πέρα... σ'τ'...»

Αλλά δεν επροχώρησε.

Όχρισσε φρικτά, το σώμα του όλον εκλονίσθη από ένά σπασμόν και δεν είπε πλέον ούτε λέξιν.

— Πού;... που;... έφώναξεν ο Δίκ, ο όποιος ήρχισε να καταλαμβάνεται από θυμόν.

Ο Τζούλης ανέλαβε την χείσιν της γλώσσης.

— Είνε εκεί, έτραύλισε, στο χείμαρρο... τρία μέτρα από...»

Αποτυχία!

Την στιγμήν εκείνην ο Λουλού, καταληθθείς από άληθινήν νευρικήν κρίσιν, έξέβαλε μίαν φοβεράν κραυγήν και μ' έν κίνημα τόσον άποτομον, ώστε ο Κατα

κτητής δεν ήμπόρεσε να το προλάβη, ώρμησε προς τον φίλον του και τον ένγηκάλισθη, κλαίων και σωνάζων:

— Τζούλη! Τζούλη!... Τι σου κάνουν; Άνοιξε τὰ μάτια σου, σε παρακαλώ! Άχ! φοβάμαι! φοβάμαι πολύ!... Μη τον βασανίζετε, κύριε, έτσι... Θα τον σωτώσεται! Βλέπετε, ότι υποφέρει φρικτά!...

— Να πάρ' η όργη! ανέκραξεν ο Κατακτητής, θυμωμένος διά την άπρόοπτον αυτήν επέμβασιν.

Και ο Ιατρός επίσης άφηκε μίαν θλασφημίαν, διότι πρόβλεπε τί θα συνέβαινεν.

Η έπαφή του Λουλού, το φύσημα της άναπνοής του επί του προσώπου του Τζούλη, ήρχεσε να τον έξυπνίση εις μίαν στιγμήν.

Ηνοιξε τὰ μάτια του και κυττάζων έκπληκτος όλόγυρά του, είπε:

— Πού είμαι;... Κοιμώμουν;... Άχ, πώς μου πονεί το κεφάλι μου!

Έξαφνα, βλέπων τον μαροκινόν Ιατρόν και τον Κατακτητήν που τον εκύτταζαν με αγωνίαν, τὰ ένόησεν όλα.

— Την έπαθα! έφώναξε. Μ'έκοίμουν, με ύπνώτισαν! Το ξέρω έγώ αυτό από το σχολείο... Οι κακούργοι! Θα μ' έρω-

τησαν ύπνωτισμένο και θα τους τὰ είπα όλα!

Και στραφείς προς τον Λουλού, τον ήρώτησε:

— Άλήθεια, τὰ είπα όλα;

— Όχι όλα, άπεκριθη ο Λουλού όχι!

Κραυγή άγρίας χαράς ύπεδέχθη αυτές τας λέξεις.

— Α, α, έφώναξεν ο σπουδαστής, φαίνεται πως μπάρεσα να κρατηθώ μ' όλα τὰ μαγικά τους! Λαμπρά λοιπόν! Δεν θα με καταφέρουν οι κακούργοι, γιατί, —κι αυτό μας το είπαν στο σχολείο, —αυτά άντισταθί κανείς καλά την πρώτη φορά, δεν ξαναυπνιάζεται! Τώρα δεν φοβάμαι τίποτα! Για κόπιασε έδώ, κύριε, γιατί με τὰ ασπρα σου φουστάνια και με την κόκκινη σκούφια, να με ξανακωτιμίσς!

— Αν το κατορθώσας, θα σου πω μπράβο!

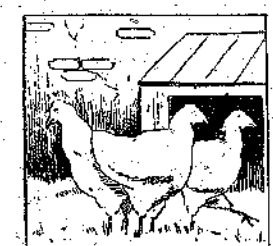
Χωρίς να έννοη τί τώ έλεγεγν, από το ύφος μένον του Τζούλη, ο Ιατρός έμάντευσεν, ότι δεν θα έστέλετο να τον ύπνωτίση πάλιν. Και στραφείς προς τον Κατακτητήν έδήλωσεν, ότι προς το παρόν δεν ήμπορούσε να κάμη τίποτε, αφού ο νέος άγθίστατο κατά της ύποβληής.

(Έπεται συνέχεια)

FR. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τρεις όρνιθες



— αντί 30,000 φράγκων. Μία όρνιθα, δέκα χιλιάδες φράγκα! Έ, δεν είμπορείτε να πητε ότι είνε και πολύ... εύθνη!

Ίνδος Ξυλοκόπος

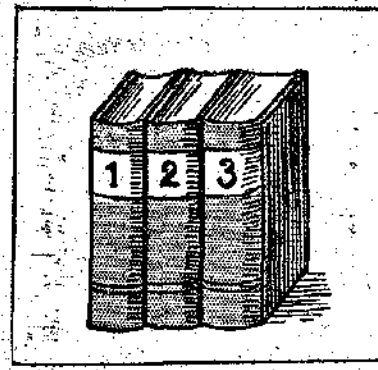


Ο Ίνδος αυτός φαίνεται ότι είνε Ξυλοκόπος, από τον ιδιαιτερον στιγμήν του προσώπου του. Αι δύο έκείναι μαύραι γραμμαι σημαίνουν ότι εργάζεται εις το δάσος, οι δε κύκλοι με την κοκκίδα εις το μέσον, παριστάνουν τους κορμούς των δένδρων, τὰ όποια κόπτεται. Ως

έδειξαμεν και άλλοτε, οι Ίνδοι στιγματίζονται έκαστος αναλόγως του επαγγέλματος του.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Πρόβλημα



Ίδου τρία βιβλία, το έν κολλητά εις το άλλο, εις μίαν επάξερην. Ένας σκόρος είσεχώρησε και τὰ έτρύκησεν από της πρώτης σελίδας του πρώτου βιβλίου μέχρι της τελευταίας σελίδας του τρίτου. Αι σελίδες κάθε βιβλίου άποτελουν πάχος τριών έκαστων του μέτρου, το δε πάχος κάθε καλώματος είνε ήμισυ έκαστων. Ζητείται: πόσων έκαστων πάχος έν όλω έτρύκησεν ο σκόρος; (Προσοχή! είνε πολύ εύκολον, αλλά και πολύ δύσκολον.)

γ.) Διά τους Γαλλομαθείς

Έσάλη υπό της Έλευθερωθείσης Ήσπείρου Ονη sams hen green R+caite b+n p+en Ζητείται: η άνάγνωσις του Γωνηγετού λίκου τούτου.

γ.) Παίγνιον

Έσάλη υπό της Κυριαζούσης Κυανολευκού

Table with 4 columns and 4 rows of Greek letters: ΝΟΣ, ΣΜΕ, ΜΠΗ, ΔΟ, ΓΡΑΣ, ΝΟΣ, Α, ΔΡΟΣ, ΦΕ, ΡΗ, ΕΑ, ΤΕΛ, ΜΠΗ, ΛΟΣ, ΚΟΣ, Ε

Να συναρμολογηθούναί συλλαβαί αύται, ώστε ναποτελεσθούν τρία γνωστά ψευδώνυμα της «Διαπάλασεως», εκ δύο λέξεων έκαστον. Αήλωσις: Αι λέξεις—δσανδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, —συνοδεύονται υπό ενός μόνον δικαίωτον γραμματισμού.

Δύσεις του 23ου φύλλου

α.) Ο συμμαθητής του εύρίσκειτάι εάν άναστραφή ή εικόν, με το πρόσωπον σχηματιζόμενον από τας ρίζας των δύο μεσαίων δένδρων.—β.) L'áuf.—γ.) Βόας, Πύθων, Κρετάλιας, Δενδργαλή.



Το δέντρο... Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΣΤΑΡΙ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ότι βύσαν τα λουλούδια πέρα σ'της βαλανιδιές, κίνησε η Αίλω με τη Μαλέκω της για τα καρφάρια, να καρμάρουνε τόν καρπό.

Σάν τ'ο μάλαμα φαίνονται τ'α στάχια καθώς απλώνονταν επάνω τους ο ήλιος, κι' ως ήτον κοντά 'σ'ο βασιλέμμα. Από μακρὰ κ' αγνάτευαν και της πηρ' ή χαρά. Με τ'α λιγνά κορμιά τους και τ'α βαρεία κεφάλια, φαίνονταν σάν 'ποσταμένα, μα και 'περήφανα, σάν νάνοιωθαν κι' αὐτ'ά τ'ο θησαυρό που έκλειούσαν.

—Τήρα, Μαλέκω, τήρα εκείνα τ'α μανούσια πούνα 'σ'όν δχο κορδοτά και τενωμένα, δέν φαίνονται ν'άποστέσανε σ'η ζωή τους, μα τήρα τα, πός είνε σ'οτυχημένα, πός κρατούν ψηλά τ'ο κεφάλι, και πός παίζουνε και γελούνε με τ'άγχοι, που τ'α πηγαίνει δάθε, κείθε. Έγώ σατ'ά θέλω να μοιάσω, νάνα ή ζωή μου δλο παίγνιδι και γέλιο και νάμαι δλόρθη και δμορφη από τ'η στιγμή που γεννώμαι, ως τ'η στιγμή που πεθαίνω. Γιατί να σκύνω και να ιδρώσω και να πεθάνω άποστέμενη όπως τ'ο στάρι; Τι; τ'α μανούσια δέν είν' καλά και ή ζωή τους είναι χαμένη; — Κάθε πρόμμα, παιδί μου, έχει τόν τόπο του και κάθε γέννα τόν σκοπό της. τίποτε δέν είνε άνωφλέστο σ'την πλάσι: που μάς τριγυρίζει. Τό στάρι: έχει μεγάλο σκοπό 'σ'η ζωή του, είνε βαρεία ή δουλειά του και γ'αὐτό χρειάζεται λίγο να κοπιήσει, μα μέ δλους τούς κόπους του, δέν φαίνεται λιγώτερο σ'χαριστημένο, από τ'ι μανούσια που είνε γύρω του, γιατί ξερει τι αξίζει και τι κρατεί τ'ο ιδρωμένο κεφάλι του.

«Τ'α παταχτά λουλούδια που ζήλεψες έχουν κι' αὐτ'ά τ'ο δικό τους σκοπό: είνε λαφρότερος και κατώτερος ο σκοπός τους, μα είναι πάντα καλός άφου τόν έδωσε Έκείνος που τάπλασε. Αὐτ'ά είνε μόνο για να μορφαίνουν, να μορφαίνουν τόν τόκο και να ζωοποιήσουν τ'α μάτια της λίγες ώρες που έχουν καιρό να τ'α καρμάρουν. Αν τ'α μανούσια ήσαν σ'η θέσι σου και είχαν τ'ο 'λεύθερο πώχεις εαυ, να διαλέξουν τ'ο δρομο που θά πάρουνε σ'τη ζωή τους, δέν θά γίνωνταν μανούσια. Τ'α βλέπεις έτσι χαρούμενα γιατί δέν καταλαβαίνουν τ'ο μικρό τόκο που κρατούνε 'σ'ο μεγάλο σκοπό που έβαλε ο Θεός εις τήν πλάσι του, και αν τ'ον καταλάβαιναν δέν θά μορφοῦσαν να τ'ον αλλάζουν. Μα σ'ο που είνε σ'ο χέρι σου να γίνης οτι θελήσης και οτι με τήν καρδιά σου αποφασίσεις, για να μη ποστάσης δλίγο, θά διαλέξης θεσί τόσο μι-

κή και σκοπό τόσο λαφρό; — Σώπασε από τήν ντροπή της ή Αίλω που δέχτηκε τόσο τερπέλα μπροστά 'σ'η Μαλέκω της, τήν ψηλά και τ'α χαρά που σ'όλη της τήν ζωή δέν έκάθησε, μα και που δέν έχασε ούτε στιγμή από κοντά της τήν γερή κι' άληθινή εὐτυχία που βγαίνει απ' τήν δουλειά.

Βάρνα του Κανάρη ΤΟ ΚΥΜΑ

Ακούσατε καμμιά φορά Ρευθάζοντας τι λέει Το κύμα που έδω γέλα Κι' έκείθε 'παλι κλάει; Σάν έρχεται και μάς σκorpά Τους κάτασπρασ άφρους του, Μιά λέξι δέν έπήρατε Ποτέ απ' τούς σκοπούς του;

Το κύμα! 'Ω! για δες τε το Τήν θάλασσα να σ'αχίζη, Ν' άνασηκώνη τήν πλατειά Κορφή του και νάφρίζη!... Δέν μοιάζει νάνα ο φλοισβος του Πού αλωνίως κάνει; Τραγουδι 'σ'την έλευθερία, Πού 'σ'τα ούράνια φθάνει;

Το κύμα! 'Ω! έχει ζωή Κ' είν' ο προορισμός του Έν δση άφρίζει, έν δση ζή Ν' άκούεται ο σκοπός του. Περνάει ήπείρους και νησιά Οί άνθρωποι τ'ο μισούνε Χίλιες βρυσιές επάνω του Οί ναυτικοί πετούνε

Μ' αυτό κυλάει άδιάφορο, Κυλάει πρὸς τ'α κρογιάλι, 'Όπου θά σπάζη με φωνή Τιτανική, μεγάλη, Και μ' ένα σόνον 'σ'όν Θεό Θά πη δλη τήν ζωή του, — Είς τόν Θεό που μόνο Αὐτός Κρατάει τήν όρμή του

Κύμα ΣΜΥΡΝΗ

Πρὸς τήν έσπέραν, όπότεν αί τελευταίαι άκτίνες του δύοντος ήλιου άντενακλόντο έπί της γαληνιαίας θαλάσσης, βλέπομεν μίαν μεγάλην πόλιν εις τόν μυχόν ενός καναυό κόλπου. Είνε ή Σμύρνη. 'Ω, θά τήν ανεγνώριζα μεταξυ έκαιτόν άλλων! Πόσας φορές έχω άναπολήση αυτήν, πόσας φορές ήκουσα τας διηγήσεις έκείνων, όστινες τήν έγνώρισαν! Τό όνομά της, επαναλαμβάνόμενον τόσον συχνά παρα τών ποιητών, ήχει άρμονικῶς, 'Ολιγώτερον βεβηλομένη από τήν Νεάπολιν

διά της έπισκέψεως τών περιηγητών, περικυκλουμένη από τήν μαγευτικήν άντατολικήν θάλασαν, είνε άγνώστως και θαυμαστά. 'Όπισθεν αυτής έκτάσσει μία άπειρία ποταμών άγνώτων και χαρῶν παρθένων. 'Ιδού, έκεί, ναυαγίζουσα και βάρβαρος, καινούργης και παλαιά, Έλληνική, Γαλλική, 'Ιταλική και Τουρκική, κοσμοπολίτης και πολυγλωσσός, με τούς μινάρδες, τ'ο Τουρκικόν κοιμητήριόν κρυπτόμενον υπό παραπέτασμα κυκαριασῶν, τ'α λυκα κωδωνοστάσια και τούς φαιούς θόλους τών 'Ορθοδόξων της εκκλησιών, τ'ο φαϊόν σύμπλεγμα τών τουρκικών οικιών, έκτισμένων πολυ μακρὰν, πλησίον της κορυφής του βουνοῦ Πάγος και κατά μήκος της θαλάσσης, τήν υπεροπτικήν πρόσφιν τών θρησκευτικῶν οικιών, άνω τών όποιων κυματίζουν οι προξενικά σημαίαι, ως έν ή Δύσις ήτο ήδη εγκαθιδρυμένη ως κυρία έντός του πλέον έπιθυμητοῦ και τού ωραιότερου τών λιμένων της Ανατολής, — αυτή είνε ή πόλις, τήν όποιαν ήσαν παλαιόν 'Αραβικόν όνομα άποκαλεί οφθαλμόν της Μικρασίας και πατέρα της Ανατολής.

(Gaston de Champs) 'Ιας Άύρα

ΠΑΡΕΣΕΙΓΗΣΙΣ

— Πες του Κόστα, Μαρία, να περάση από τόν σπίτι του κ. Χ... να του πη πολλούς χαριστιμούς εκ μέρους μου και οτι τόν παρακαλώ να έλθη άπόψε στο σπίτι να πάρουμε τ'ο τσάι μαζί. 'Αν δεχθῆ, τότε δε περάση κι' απ' τ'ο καπνοπωλείο, να πάρη ένα πακέτο τσιγάρα και να μου π'α φέρη άμέσως. Κόστας: — 'Αμέσως, άφρηνη, άκούσα. ('Εν τῆ οικία του κυρίου Χ...) Κόστας: — Πολλούς χαριστιμούς, εκ μέρους του κυρίου μου, και ος παρακαλεί να έρθετε άπόψε στο σπίτι να πάρουμε τ'ο τσάι μαζί. 'Αν θά έσθετε, λέει, τότε περάστε από τ'ο καπνοπωλείο να πάρете κ' ένα πακέτο τσιγάρα και να τού τ'α φέρετε άμέσως.

'Αφρόεσσα Θάλασσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ένας συμμαθητής λέγει εις τόν Φάωνα κατά τήν ώραν του διαλείμματος: — Φύλα μου, σε παρακαλώ, τ'α βιβλία. Και ο Φάων αρχίζει να φιλῆ τ'α βιβλία του. — Αφρόεσσα Θάλασσα, ποία είνε ή επίτασις τού τῆν; — 'Εγώ; Νουί!... 'Εσάλησαν υπό του Τέλλου 'Άγχα

'Από τήν έσπερτήν προσευχήν της μικρῆς Κιτής: — 'Αχ θε μου, και Χριστέ μου, και Παπαγιώτα μου, δε ξεχάση αῦριο ή μαμά μου τ'α κλειδιά του μπουφρέ!... 'Εσάλη υπό του Μεγάλου Νικολόουτος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

'Αθήναι, 38 δόξ Ευρωπαϊδων τῆν 21ην Μαΐου 1914.

ΚΑΛΗ σύμπρασιν, να λάβω τήν έπιστολήν του Αδερμαίου από τας πρώτας αυτής της εβδομάδος. Έξου τι μου γράφει παρωδών τόν σαρβέτην-εκαίτερον — σαρβέτης λέγεται μιá σειρά συλλογισμών, — τού κ. Φαίδωνος περί καρυδιών κτλ.: «Όταν μου άπαντῆς κάθε φορά με δυό λόγια, γίνεται τίποτε; Όχι. Όταν μου άπαντῆς με περισσότερα λόγια, χαίρομαι; Ναι. Όταν χαίρομαι, εμαι εύτυχής; Είμαι. Έ, όταν σκεφθῆς δλ' αὐτά, θά μου άπαντῆς κάπως έκτενέστερον». Ναι, παιδί μου, φθάνει να μου γράψης κάτι έξυπνον, σάν αυτήν τήν φερράν, και να πώνω στα χέρια μου τ'ο γράμμα σου πρὶν εξυγληθῆ δ' χῆρος.

— Να και ή 'Ηρωϊκή Σάμος πού είνε να μου γράψη τόσον καιρόν! 'Αλλά τ'ο χειρότερον είνε που ισχυρίζεται: οτι «καλλίτερα, γιατί δέν με 'έλεισε κηλόθ, και γιατί δταν γράψη, έννοει να γεμίη τήν κόλλα, έστω και με άερα». Μα όχι, όχι! Να ζεύρη οτι ποτέ δέν με ζαλλει, και οτι άπαντῆς γράφει πολύ ουσιαστικά πράγματα. 'Εξαρνα τ'α σημερινά περί Προσκόπων τ'α εδίαβάσα με τ'ο χειρότερον ένδιαφέρον. κ' έχέρην πολύ που εισηχθη και εις τήν παρτίδα της ο λαμπρός αυτός θεσμός. 'Εγώ δε' εῖψι μου δυό γράμματά σου, Πυθαγόρα Σάμιε: έκείνο όπου γράφεις τόσα άρατα διά τόν Μάχη, και τ'ο άλλο όπου κρῖνεις τ'α 'Στρατιωτικά Διηγήματα» τού Σολόγου τών 'Ωφελίων Βιβλίων. Κι' εγώ τ'α εδίαβάσα και που ήρεσαν πολύ. 'Ο Σόλλετος έκαμε διαγωνισμόν διηγημάτων και αὐτά τ'α πέπτε που εξέδειωγεν, είνε τ'α βραβευθέντα. Βλέπω με χαράν μου, οτι έχεις μεγάλην κλίση πρὸς ανωτέρας μελέτας.

Σωστά αὐτά που γράφεις περί δημοτικῆς, εκ άσπορης του Φάωνος, όμοι Βανιώη. 'Αλλά τι να σου πῶ! 'Η γλώσσα που μεταχειρίζσαι, μου φαίνεται λιγάν... παραφορτωμένη. 'Εκείνο τ'ο άνεμελιό, έκείνο τ'ο «ιστορήματα», έκείνο τ'ο «αναμνημένη», έκείνο τ'ο «ή συγγραφή μου είνε δοσμένη απ' τ'α τώρα κτλ. κτλ. μου φαίνονται σάν σχολαστικισμός. Διότι έχει και ή δημοτική τας σχολαστικισμούς της. Τό ζήτημα είνε να γράψη καιεις — πρῶτάντων στα γράμματά του, — μιá γλώσσα φυσική, όμαλή, χωρίς κανέναν είδους επίτηδευσι.

'Η 'Ελληνική Αθήνα διαμαρτυρείται: Ιον κατά της Αθήνας τού 'Ελληνισμοῦ ογιατι να της πάρη (σχεδόν) τ'ο ψευδώνυμόν της; άφου δέν υπέγραφε παρατήρησιν. Σον κατά της Βαλκανικής Συμμαχίας αδιότι εφαρμόζει τ'ο εξ όνυχο τόν λόντα-όπου δέν πρέπει και άδική ή μάλλον συκοφαντεί τ'ο φύλον μας. Σον κατά του Φάωνος: «τίτι τήν δημοτικήν τήν θεωρεί μαλλιάρην» και Σον καθ' όλων τών λογίων μας έκείνων που, ένῶ έχομεν δυό γλώσσας εθνικωτάτας, ελληνικωτάτας, τραύονται πιά να άνοικιστήσιν, άντι, ενωμένοι κτλ. κτλ.». 'Όσον δια τ'ο ζήτημα τών ζένων λέξων, συνιστά εις τήν 'Ελληνιστήν Αίγλην να διαδάση τ'ο σούρον σύγγραμμα τού κ. Μανώλη Τριανταφυλλίδη «Σενηλασία ή 'Ισοτέλεια.» και έκεί θά ιδῆ οτι πολλὰι λέξεις από αὐτὰς που δέν ζεύρει πός λέγονται... ελληνιστί, είνε ήδη... ελληνικά.

Δέν γίνεται, Τριανμία, να σου πῶ ζένον ψευδώνυμον, δέν έχω τ'ο δικαίωμα. 'Όσον διά τ'ο άλλο, μὴν άμφισβάλης, οτι εμπιστεύομαι πιστεύεις εις τόν τυφλόν κλήρον. 'Αλλοιωτικά — πιστεύεις με! — δέν θά εύρισκα άρρηγ και λογαριασμόν. Είνε τόσον πολλοί έκείνοι που θά ήθελα να ευχαριστήσω! Και άπόδειξις Ισα-Ισα οτι αναθίτω τήν εκλογήν εις τόν κλήρον, είνε αὐτό που βλέπεις: να δημοσιεύονται τρία,

τέσσαρα κατά σειράν της 'Αλφα ή του Βήτα και ιδιόκιν-σου κανέν. 'Εγώ θά τ'ο έκασά ποτέ; — Θα πῶ εις τούς ένδιαφερομένους, οτι ή φιβίνα της 'Ηρωϊκής Σάμου εγέννησε δυό έξυπνοτάτα γατάκια, εκ τών όποιων τ'ο έν ονομάσθη Φάων και τ'ο άλλο Λορέλι.

Τέτινα, χαίρω πολύ δια τήν γνωριμίαν. Να διαδάσης εις τ'ο Ιον φύλλον τού τόμου τών 'Οδηγών του Συνδρόμητου. Αὐτός λυεί δλας σου τας άπορίας. Θα ιδῆς προπάντων, οτι πρέπει να περιμένης ας τ'ο ερχόμενον έτος δε' δλα αὐτά που ζήτεις. Τό φύλλον ειμφορεις να τ'ο αγοράζης και από τ'ο Πρακταριον. Νομίζω, οτι σου άπρήτησα, Μικρασία, οτι δέν επιτρέπεται να μου στείλης διήγημα άντιγραμμένον απ' όπουδήποτε. Μόνον πρωτότυπον ή μεταφρασμένον. Τ'α Παίγνια, και έν γίνεται τ'α μικρά διάφορα, δέν αναφέρονται ούτε εις τας 'Εγχειρίσεις ούτε εις τας 'Απορρῖσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,



ΝΙΚΟΣ Δ. ΠΙΣΤΗΣ εν 'Αθήναις βραβευθείς εις τούς Διαγωνισμούς τών Δύσεων 135 και 139, εις δε τόν 131ον υπό τού ψευδώνυμον Περσεύς. ('Ότε Διαπλάσις 1913, σελ. 427, 1918 σελ. 879 και 1914 σελ. 169)

Τ'α στέλλει καιεις και περιμένει να δημοσιεύουσιν και εξαρνα, έκεί που άπελιζείται περιμένον, θά βλέπει. 'Η και δέν τ'α βλέπει ποτέ... 'Εξήγησα εις προηγούμενην 'Αλληλογραφίαν, τι είνε τ'ο Κυβόλεξον. 'Ομοιωσις της Δέξης, δέν σιέπτεσαι καλά. Είτε εγκρίνονται τ'α έργα σου, είτε άπορρῖπονται, είτε δημοσιεύονται, είτε μένουν, άσάκις γράφης κάτι καλόν πρέπει να μου τ'ο στέλλης, διότι ποτέ δέν ειμφορεις να ζεύρης τι γίνεται. Τό προηγούμενον ποίημα σου απερίρρηθ. Είδα όμως, οτι γρήγορα θά είσαι εις θέσιν να κάμνης και δημοσιεύσιμα ποιήματα, επειθ' δέ αὐτά είνε σκάνια, αν μου στέλλης, θα κληρωθώνται συχνά. 'Όσοτε μὴν άδικήσης τόν εαυτόν σου από μιαν άτυχίαν που είχες εις τ'α περ'ά και εις τ'ο πρώτον σου έμμετρον. Σύμφωνοι; 'Ωραίας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν τήν εβδομάδα και εί εῖψι: Τροπαιοχος 'Ελλάς,

Ματωμένη Δόξα, Παγνώσιμος Πόθος, 'Ακτις Χ.

Τόν άγαπητόν μου Σταμάτιον Σταματίου, τ'ο άλησμόνητον Κεντρί της «Διαπλάσεως», Διοικητικόν 'Επίτροπον τώρα του Σιδηροκάστρου, συλλυπηθαι οικογενειακῶς δια τόν θάνατον της πολυτίμου μητρός του.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εγκρίνονται: Διάφορα τού Κόματος, τού Ναυάρχου Μιαούλη, της 'Ηρωϊκής Σάμου, της 'Εξορίτου Αιδίδος, της Δωκίαιας, της 'Ομηρικῆς 'Ιθάκης, της Ευέλπιδος Νεώτητος, της Πειρηνησιώτης τών Σολλορίων, της Βαλκανικῆς Συμμαχίας, τού Αδερμαίου, τού Αιολίως, της 'Ελληνικῆς Νίκης. — Παίγνια, Π. Πινάμματα, 'Ανεύδοτα, και άλλα μικρά διάφορα διαφόρον.

'Απορρῖπονται: «Ζέφυροι» (ακατάλληλον). — 'Η Θρησκεία» (κονινοποιία). — 'Δο άρνιά και δυό παιδιά» (κακογραμμένον). — «Πολύ φαί βλάπτει» (όχι αρκετά λεπτόν).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανοδίαται αν δέν συνοδεύεται υπό τ'ο δικαίωμα. Φ.Κ.Ι. Τ'α εγκρίνομενα ή άνανοδούμενα λαμβάνουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1914. 'Όσα συνοδεύονται από Α. δ. νήνον εις άγρία, και δσα από Κ. εις άρκαία.

Νέα ψευδώνυμα: Κερασοβίτης, ή. (Α.Ι.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επίδημονν ή 'Ανταλλάξουν: ο Δαρφνοστέφης, 'Ηρώς (0) με Βαλκανικήν Συμμαχίαν, Κέμα, Τέλλον 'Αγχα — ή Φαισοπούλα (0) με Τσελλήν Ναυτοπούλαν, Κερασοβίτην Άύραν, Μπαρονοκαπιτωμένην Γαλανόλευκην, 'Ιόλην, Ραφαήλον, Αδερμαίου, Τριανμίαν, Αθήνην, Κορηλίτιδα. — ο Αδουμαίος (0) με Εδαιοθήτιον Βερόχον, 'Ελληνιστήν Αίγλην, 'Αρθόλαν. — ο 'Ασρομίνον Πέλαγος (0) με Θόμον Βανιώτην, Τριανμίαν, Τέλλον 'Αγχα, Δαρφνοστέφη Γαλανόλευκον.

'Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Κέμα τού Ιονίου (έληφθησαν). Σωφίε Μπαμπίνον (αί παραγγέλαι σου εξετελέσθησαν) Σιδηρόν Προσωπειον (να διαδάσης τας Προκηρύξεις του Δημοφροφίσματος και θά τ'α έννοησης δλα: χωρίς όπογραφην δέν δημοσιεύω τίποτε.) Σκληρόν 'Ελισσάρην (δεν άμφισβάλλω περι της άγάπης σου: τώρα που θά τελειώσουν τ'α μαθήματα, γράψε μου συχνά τ'α Τετάρτην Εξέφωνάκι (ή περι ής έρωτης, είνε πάντοτε συνδρομητρια: τ'α σκαλέντα έληφθησαν χαίρω δια τας προσόδους.) Ρέθμα τού Βοσπόρου (έστειλα καλή νύκτα!) Τρυποκάσσο (υπομονή! τ'α καλά κόποις κτώνται.) Παρτίδα τών 'Ηρώων (και βέβαια να έκακολούθησης.) 'Ανθος της Ανατολής (έστειλα.) 'Αστέρια της 'Ελευθερίας (έγέλασα με τήν ιστορία τών σημείων: κούταξε όμως μη πάθης καμμιά δουλειά: και έχε υπομονήν, έως να γίνη κ' έκεί πέρα έκίσησος ή 'Ελληνική σημαία...) 'Ελληνιστήν Νίκην (έλαβα: ευχαριστώ.) Αδούμονον 'Ηπειρον (ευχαριστώ δια τας καλὰς διαθέσεις: να ψηφία έκείνα που βλέπεις εις τήν ταυνίαν, δια ος δέν σημαίνουν τίποτε: είνε πρὸς εύκολάν τῆς διεκπαρωσιως.) Νικηφόρον Στόλον (έλαβα: ευχαριστώ: χαίρω που έσηκώσης και από τ'ο κρεβάτι.) Τροπαιοχον Βόθον (ώραιστά η επίστολή σου βραβεῖται έστειλα.) Ναυτίαι της Δέξου (συγχαρητήρια δια τήν έδωσιν τού Σωλλόγου. περι τού όπολου εις τ'ο προσέχες: εμπρός τούρα, έργασία! δια τ'ο κομμάτι που μ' έρωτῆς, δέν ένδυομαι πλέον φαντάση.

